

burde være Statskassen, der traadte til. Den væsentlige Grund er den, at Sygekasserne vilde komme til at lide ved, at det bliver Kommunitilskud. Man kan ikke lufte Dinene for den Kjendsgjerning, at Lægerne have ydet et meget betydeligt Bidrag til Sygekasserne. 130,000 Kr. faae de nu i Honorar, det vil sige fast Honorar. Jeg overser naturligvis ikke, at der er mange Sygekasser, der ingen Læge have. Der er ingen Tvivl om, at det faste Honorar, om hvilket der er Tale, er forholdsvis lidet. I den Betænkning, der foreligger fra Kommissionen, gaar denne ud fra, at Lægerne skulle have 3 Kr. pr. Medlem, og gaa vi ud fra 130,000 Medlemmer, vil det blive 390,000 Kr. Nu skal jeg som sagt indrømme, at der udredes mere end de 130,000 Kr., idet dette kun er Kasserens Bidrag, men man vil vistnok ikke feile saameget ved at sætte Bidraget til 200,000 Kr. det vil altsaa sige til omtrent Halvdelen af det førnævnte Tal. Men nu kommer Apothekerer. Han giver ligeledes nogen Rabat, den er i Regelen 25 pCt. af, hvad Medicinen koster, og da Medicinen til Sygekasserne koster ca. 111,000 Kr., vil det, dersom man gaar ud fra, at Apothekerne ogsaa tage deres Rabat tilbage, blive Noget som 25,000 Kr. Forudsat, at Lægerne sige: Nei, nu da Sygekasserne faae et offentlig Tilskud, kunne vi ikke gaae ind paa at give Moderation, og Apothekerne sige: Vi kunne ikke gaae ind paa denne Rabat, vil man, derved komme til en forøget Udgift af noget over 200,000 Kr. Det er vel ogsaa det, Kommissionen er gaaet ud fra i sin Betænkning, at en saadan forøget Udgift vilde komme til. Den kunde maaske taales, naar man fik et Statstilskud; men bliver det et Kommunitilskud, kan det efter min fulde Overbevisning ikke taales. Saa vil deraf med Nødvendighedens Magt følge, at de frivillige Tilskud, der ere givne fra Kommunerne — og de ere ikke ubetydelige, de ere fra 7 til 10 pCt. — falde bort; og Wresmedlemmernes Bidrag vilde rimeligvis ogsaa falde bort. Naar det sker, ville Sygekasserne i Birkeligheden være daarlig tjente med det Forslag, der her foreligger; de ville faae en forøget Byrde til Læge og Medicin, miste Tilskudet fra Kommunerne og efter al Sandsynlighed i det Hele taget Størstedelen af de frivillige Bidrag, og det vil blive Mere, end de kunne faae ved Tilskud fra det Offentlige. Hvor stort bliver dette nemlig? Efter de statistiske Oplysninger, der foreligger, er det pligtige Bidrag for Tiden ca. 700,000 Kr. Det Tilskud, der altsaa vil kunne faas fra det Offentlige til de nu bestaaende Sygekasser,

vil blive Noget som 300,000 Kr. eller deromkring. Jeg kan nu ikke med min bedste Villie se, at Statskassen løber den mindste Risiko ved at give 300,000 Kr., selv om den ikke fik en forøget Indtægt gennem en D- og Brændevinsafgift — jeg indlader mig slet ikke paa denne Stat i Dieblisset, jeg offer ganske fra den — saa forarmet kan Statskassen ikke være bleven i de faa Aar, at den ikke skulde kunne udrede disse 300,000 Kr., og saalænge tror jeg ikke man vil — jeg vil ikke bruge Udtrykket haabe; thi der er vel Ingen, der haaber det — men vente, at den Tilstand, vi nu have, skal vedvare, saa at den kan tømme Statskassen i den Grad, at den ikke kan udrede 300,000 Kr. Man siger: Men det vil blive meget Mere. Sygekasserne ville tiltage; ja, ganske vist ville de tiltage, men i det Høieste taget til det Dobbelte. Det er oplyst, at det vilde blive ca. 400,000 Kr., om Alle gik med; men Alle kunne ikke eller ville ikke gaa med, dertil ere de altfor fattige og for slet stillede, det kan der slet ikke være Tale om; men lad mig gaa høit og sætte, at de tiltog det Dobbelte, saa vilde det blive godt og vel en halv Mill. Kr., og jeg kan ikke tro, at der kan være mindste Fare for Statskassen derved. Jeg tror nu, at det er derti, Knuden stikker, at man frygter for, at det vil tage for haardt paa den fyldte Statskasse. Denne Frygt har jeg ikke. Jeg tror, at Statskassen aldrig vil blive saa ringe, at den ikke har Raad til at udrede dette Tilskud. Det forekommer os, at det vilde være en meget passende Fordeling af den Hjælp, Sygekasserne vilde faae, naar man lægger det Tilskud af 300,000 Kr. paa Statskassen eller, naar det kommer høit, det Dobbelte. Det vilde i hvert Fald ikke skade saa meget, selv om det blev det Dobbelte, at man lod Statskassen give dette Tilskud. Kommunerne faae nemlig endda Nok tilbage. Kommunerne paa Landet faae den frie Rjørjel, Kommunerne i Byerne faae Hospitalshjælp og Medicin, og Amtene faae ogsaa deres Part ved at skulle yde Moderation med Hensyn til Hospitalshjælp. Dette forekommer Mindretallet at være en ret passende Fordeling mellem Kommunerne og Staten. Man kan nok sige, at Kommunerne under alle Omstændigheder komme ligesaa haardt med som Statskassen. — Jeg skal endnu til Slutning kun give den Oplysning dette Punkt vedrørende, at det pligtige Bidrag, som Medlemmerne gennemsnitlig udrede, nu er i Kjøbenhavn 12 Kr. 79 Ø., i Kjøbstæderne 8 Kr. 23 Ø. og i Landsdistrikterne 3 Kr. 61 Ø., og man maa da lægge Mærke til, at Hustruerne tit er medindbefattede under dette Bidrag.